

בש"פ 5140/14 - מוחמד אגבאריה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5140/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: מוחמד אגבאריה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 23.6.2014, בעמ"ת 44254-06-14, שניתנה על-ידי כב' השופט י' צלקובניק

בשם המבקש: עו"ד נמרוד אבירם

בשם המשיבה: עו"ד עידית פרג'ון

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט י' צלקובניק), מיום 23.6.2014, בעמ"ת 44245-06-14, אשר בגדרה התקבל ערר על החלטתו של בית משפט השלום באילת (כב' השופטת ש' שטרית), במ"ת 33030-06-14, מיום 22.6.2014.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המייחס לו ביצוע בצוותא של עבירות אלימות. בכתב האישום מתואר, כי בתאריך 10.6.2014, חלפו המבקש ושלושת חבריו (להלן: הנאשמים) על פני ביתם של המתלוננים, חיקו אותם בלעג וקיללו אותם. בהמשך התפתח עימות בין הנאשמים למתלוננים, והנאשמים תקפו את המתלוננים וגרמו חבלה ממשית לאחד מהם, אדם בשם ויקטור. חלקו של המבקש היה בהפלתו של ויקטור לארץ והכאתו, כאשר בהמשך דקר נאשם אחר את ויקטור במוותנו, באמצעות כלי חד. בשל כך יוחסו לנאשמים העבירות הבאות: פגיעה כשהעבריין מזויין, לפי סעיף 335(א)(1) בצירוף סעיף 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה וחבלה ממשית על-ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) בצירוף סעיף 29(ב) לחוק העונשין; ותקיפה סתם על-ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) בצירוף סעיף 29(ב) לחוק העונשין. בנוסף, יוחסה לאחד הנאשמים עבירה של גניבה, לפי סעיף 385 לחוק העונשין, בגין גניבת הטלפון הנייד של ויקטור.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לעצור את הנאשמים עד תום ההליכים. בהחלטתו של בית משפט השלום, מיום 22.6.2014, נקבע כי קיימות ראיות לכאורה לאשמתו של המבקש בביצוע עבירה של תקיפה סתם, להבדיל מן העבירות הנוספות המיוחסות לנאשמים. בית משפט השלום ציין, כי חלקו של המבקש בתקיפה היה "מינורי", והורה על שחרורו בערבות, תוך שנאסר על המבקש להיכנס לעיר אילת או ליצור קשר עם מי מהמעורבים בפרשה. יתר הנאשמים שוחררו למעצר בית.

4. על החלטתו של בית משפט השלום הוגש ערר מטעם המשיבה. בהחלטתו של בית המשפט המחוזי בערר, הודגשה חומרת נסיבותיו של האירוע, אשר היווה "מעשה בריונות קולקטיבי של ארבעת המשיבים [הנאשמים] תוך שימוש במכוש משונן, מוט עץ ואבן, וזאת בשל עניין של מה בכך". כמו כן צויין, כי הנאשמים הם שעוררו "פרובוקציה ראשונית" כלפני המתלוננים, ולאחר האירוע נמלטו המקום ולא שיתפו פעולה עם חוקריהם. בית המשפט המחוזי קיבל את ההנחה של בית משפט השלום, לפיה בעניינו של המבקש מתקיימות ראיות לכאורה לעבירת תקיפה, והורה, כי המבקש ישוחרר למעצר בית מלא. בעניינם של יתר הנאשמים, קבע בית המשפט המחוזי כי לא ניתן להורות על שחרורם בטרם תיבחן מידת המסוכנות הנשקפת מהם, והאפשרויות להפגתה. לשלמות התמונה יצויין, כי ביום 9.7.2014, לאחר עיון בתסקיר שירות המבחן, הורה בית משפט השלום על שחרורם של יתר הנאשמים למעצר בית.

הבקשה לרשות לערור ותגובת המשיבה

5. בבקשה שלפניי נטען, כי היא נכנסת בגדרם של המקרים המיוחדים המצדיקים מתן רשות ערעור, שכן עניינו של המבקש מעורר שאלה כללית בעלת חשיבות עקרונית, וכן נטען כי מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות דיון "בגלגול שלישי". המבקש טען, כי עוצמת הראיות נגדו היא נמוכה, ויש בכך כדי להשפיע על אופיה של ההגבלה על חירותו של המבקש. צויין בבקשה, כי המבקש הוא אדם צעיר ללא עבר פלילי, אשר מצוי כעת במעצר בית "בתנאים הדוקים ומגבילים" עד לתום ההליכים נגדו. לטענתו של המבקש, ההחלטה לשחררו למעצר בית בלבד איננה סבירה, בנסיבות העניין, ומגבילה באופן קשה את חירותו. עוד נטען, כי תנאי שחרורו של המבקש דומים לאלה של הנאשמים האחרים, אשר נטלו חלק דומיננטי יותר באירוע התקיפה, ובכך נפגע עקרון השוויון. המבקש הוסיף וטען, כי החלטתו של בית המשפט המחוזי בעניינו איננה מנומקת וגרמה לו עוול.

6. המשיבה התנגדה לבקשה למתן רשות לערור. בתגובת המשיבה נאמר, כי החלטתו של בית המשפט המחוזי איננה מגלה עניין החורג מעניינם של הצדדים, ומדובר בהחלטה סבירה אשר מאזנת באופן הולם בין האינטרסים השונים אשר עומדים על הפרק. המשיבה הדגישה את דבריו של בית המשפט המחוזי לפיהם המבקש נתן את ידו ל"מעשה אלימות חמור".

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשה ובצרופותיה, נחה דעתי כי דינה להידחות. הלכה היא, כי רשות לערור "בגלגול שלישי" בנושא מעצר, לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין בפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, תינתן רק במקרים מיוחדים, אשר כרוכה בהם שאלה משפטית עקרונית, וכן במקרים בהם מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות זאת, כגון פגיעה בלתי מידתית בזכויותיו של הנאשם או עוול היורד לשורש העניין (בש"פ 2808/14 ברדה נ' מדינת ישראל (7.5.2014); בש"פ 2809/14 בזק נ' מדינת ישראל (14.4.2014); בש"פ 6606/13 צרפתי נ' מדינת ישראל (30.10.2013)).

8. בנסיבות המקרה דנן, לא מתעוררת שאלה משפטית אשר חורגת מענייניו הקונקרטי של המבקש, וגם לא מתקיימות נסיבות חריגות אחרות, אשר בכוחן להצדיק את עריכתו של דיון "בגלגול שלישי". אשר לקיומן של ראיות לכאורה נגד המבקש, התקשיתי לקבל את טענתו של המבקש, לפיה עוצמת הראיות נגדו היא "נמוכה". עוד בפני בית משפט השלום, הסכים המבקש לקיומן של ראיות לכאורה בעבירה של תקיפה סתם בצוותא חדא. בהחלטתו של בית משפט השלום נאמר, כי עילת המעצר בגין עבירה זו, היא "בעוצמה נמוכה", וקביעה זו נותרה בתוקפה גם לצורך החלטתו של בית המשפט המחוזי, אשר הורה על שחרורו המידי של המבקש למעצר בית. בית המשפט המחוזי הדגיש את חומרת המעשה, והתקשה לנתק את מעשיו של המבקש מנסיבות האירוע, במסגרתו נפצע ויקטור ונזקק לאשפוז, ומכאן עילת המסוכנות. לצד זאת, מצא בית המשפט המחוזי אפשרות להורות על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר, וכך נעשה. אין ספק, כי ההחלטה להותיר את המבקש במעצר בית מגבילה את חירותו, אך לא מצאתי כי בכך נגרם לו עוול.

9. הערכאות הקודמות עמדו על כך שהמעשים המיוחסים למבקש, הם חמורים פחות מן המעשים המיוחסים ליתר הנאשמים. נראה, כי לאחר שיתר הנאשמים שוחררו גם הם למעצר בית, קביעה זו איננה משתקפת בתנאי חלופת המעצר. ואולם, לא ראיתי בעובדה זו, כשלעצמה, הצדקה לערוך דיון בפני בית משפט זה "בגלגול שלישי".

10. אשר על כן, בהיעדר עילה לקיים בעניינו של המבקש דיון במסגרת הליך משפטי נוסף, הבקשה למתן רשות לערור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ט' באב התשע"ד (5.8.2014).

ש ו פ ט

עמוד 3
